

Vad skall jag göra, att jag må bliva frälst och salig?

Apg. 16: 30

Fjärde årgången, 1815.

Huru skall jag komma i åtnjutande av den nåd, som är oss given i Kristus? Jag har sett och förnummit, att »Gud har *utvalt oss i Kristus* före världens grundläggning»; jag har fått kunskap om Guds eviga förbund med sia Son och testamente till människorna, att Gud så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son, till att bliva vår andre Adam, till att stå i vårt ställe inför Gud, »rättfärdig, för orättfärdiga», till att i vårt ställe göra det vi bort göra, och lida det vi bort lida; jag har fått kunskap därom, att »det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse»; att »den, som icke visste av synd, har han för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom».

Detta är, märker jag, den djupa, eviga, oföränderliga grundvalen för alla Adams barns frälsning, ty en annan grund kan ingen lägga, än den, som är lagd, vilken är Jesus Kristus (1 Kor. 3:11); »ty Herren har svurit och skall icke ångra sig: Du är en präst till evig tid efter Melkisedekts sätt» (Ps. 110: 4); och åter: »Bergen skola vika och högarna falla; men – min frids förbund skall icke förfalla» (Jes. 54: 10). Således är väl grunden fast, således har jag väl stora skatter mig förvärvat och skänkta och uti det eviga testamentet mig tillförsäkrade; men nu är frågan denna: Vad skall då *jag* göra, för att komma i åtnjutande av dessa nådeskatte?

Vilket är nu rätta vägen och sättet att emottaga dem? Ty var och en kan lätt förstå, att icke alla människor varda frälsta och saliga, icke alla komma i åtnjutande av det stora arvet, utan endast de, som på något visst föreskrivet sätt söka och emottaga det; var och en kan lätt inse, att den, som antingen alls icke söker denna skatt, eller ock söker den på en *orätt väg*, icke har mera därav, än om den aldrig hade varit oss förvärvat. Och huru otaliga och olika äro icke de sätt och vägar, på vilka människor sökt ingå i livet, men icke kunnat det (Luk. 13:24)! Därför ännu en gång: Huru skall jag nu med visshet veta, vad som är den rätta vägen, det rätta sättet att komma i åtnjutande av Kristi förtjänst? Huru skall jag bliva viss därom? Svar: Att vara viss därom hade aldrig i tiden blivit möjligt, utan vi skulle hava förblivit i evig ovisshet, om icke Gud även angående denna sak hade i sitt eviga råd i himmelen fattat och fastställt något visst beslut samt sedan uti sitt ord uppenbarat oss detsamma. Men nu, högtlovat vare Herrens namn! Han har beslutit, han har uppenbarat, han har uti det eviga himlarådet fastställt ett visst och bestämt sätt, varigenom vi skulle komma i delaktighet av den oss förvärvade nåden; och detta fastställda sätt, har han även i så tydliga och bestämda ord uppenbarat för oss, att han i följd därav sade: »*Nu hava de ingen ursäkt.*»

Ingen behöver vara oviss. Den, som allenast vill giva akt på Guds fastställda råd och beslut om vår frälsning och salighet, sådant det i ordet är uppenbarat, kan bliva så viss om frälsningens väg, som han någonsin är om sin egen tillvaro. Den, som icke är viss om sättet att bliva frälst, har visserligen icke givit akt på Guds eviga, i ordet uppenbarade beslut därom, utan har i dess ställe försökt att genom egen eftertanke – således genom rådfrågande av det blinda förnuftet – uppfinna, ja, uppgöra sin frälsningsväg. När då en sådan i skriften läser det lilla enfaldiga ordet, som uttrycker hela hemligheten och konsten att intaga Guds rike, så undrar han, att det står så, ja, han stöter sig därpå, hellre än att ödmjukt och lydaktigt anamma det. På det sättet måste han mer och mer förbryllas, förblindas, »snärjas och fångas» (Jes. 8:14-15) och måste förbli uti en evig ovisshet. Eller manne icke tusenden hava undrat, varför det lilla enfaldiga ordet *tron*, av *tron*, genom *tron o. s. v.* så beständigt skall förekomma i skriften, och varför hela saligheten skall vara sammanbunden just vid tron? Tusenden hava förargats och stött sig därpå. Men vad hjälper? Hon står här dock, denna förargelseklippa, orubbligt fast grundad i Guds eviga fridsråd.

Gud har nämligen av evighet beslutit och i sitt ord uppenbarat, att såsom ende Sonen, vår medlare, av idel nåd uti egen person skulle förvärva oss hela, frälsningsskatten och giva oss den såsom en fri skänk; så skulle vi icke behöva göra det ringaste till att förtjäna den eller bliva den värdiga, utan vi

skulle endast emottaga den såsom en fri skänk och gåva.

Men som denna gåva utdelas genom *ord*, löften och tillsägelser, så kunde den icke genom något annat emottagas, än genom *tron*. Huru denna tro uppkommer, och vad den verkar, skall framdeles visas; men här bör genast väl märkas, att den saliggörande tron verkligen icke är något annat, än *tro*, än att *emottaga gåvan* på ett sådant sätt, som motsvarar det, varigenom hon gives. Hon gives till *skänks*, hon skall emottagas såsom en *skänk*; hon gives med *ord*, hon skall emottagas med *tro*. *Oss* tillkommer således blott att *taga emot*. – »Därför», säger aposteln, »därför är det av *tron*, för att det skall vara av *nåd*, på det att *löftet må stå fast* för hela hans säd» (Rom. 4:16); ty grundlagen var: »*Av nåden* ären I frälsta genom *tron*, och det icke av eder, Guds *gåva* är det» (Ef. 2:8); *gåva* är det, märk! *gåva* är det. Härav kom det sig, att på samma gång Kristus förkunnade Faderns eviga försoningsråd: »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son», så tillade han genast det fastställda sättet och medlet, varigenom vi skola komma i åtnjutande av gåvan, sägande: »På det att var och en, som tror på honom (Sonen), icke må förgås, utan hava evigt liv.» På samma gång han gav sina lärjungar det stora apostlauppdraget: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen», så förklarade han genast, vilka som skulle vara delaktiga därav: »Den som tror och blir döpt, han skall varda frälst» (Mark. 16: 15, 16). Ja, härav kom det sig, att Kristus, under det han vandrade omkring, gjorde väl och botade alla, så beständigt hade det ordet i munnen, sägande: »Din tro har frälst dig», »ske dig, som du tror», »om du trodde» etc.

Så hava, ock alla fäderna i gamla testamentet genom *tron* blivit rättfärdiga och »fått vittnesbörd, att de täcktes Gud» (Heb. 11:1-39). Redan Adams och Evas andre son, den rättfärdige Abel (Matt. 23:35), var genom *tron* rättfärdig, och hans offer var därför för Gud täckt, emedan han genom *tron* fick »vittnesbörd, att han var rättfärdig» (Ebr. 11:4). Genom *tron* ärade Noa Gud - och vart »arvinge till den rättfärdighet, som är av *tron*» (v.7). Och Abraham »trodde på Herren (uti löftet om den välsignade säden, Kristus), och han räknade honom till rättfärdighet» (1 Mos. 15: 6). Och den fromme Tobias sade: »Vi vänta efter ett liv, som Gud skall giva dem, som i *tron* starka och fasta bliva för honom» (Tob. 2:18).

Men allra tydligast äro apostlarnas och i synnerhet det »utkorade redskapet» Pauli vittnesbörd om *tron*. I Rom. 3 kap. säger Paulus, att »Gud har framställt Kristus till ett försoningsoffer medelst *tron*, genom hans blod» (v. 25); »att rättfärdigheten kommer genom tro på Jesus Kristus för alla och över alla, som tro (v. 22); att människan rättfärdiggöres genom tro utan lagens gärningar» (v. 28).

I 4:e kap. v.5 säger han: »Men den som icke håller sig till gärningar, utan tror på den, som gör den ogudaktige rättfärdig, honom tillräknas hans tro till rättfärdighet», v.14: »Om de, som äro av lagen, äro arvingar, så har *tron* blivit fåfång, och löftet gjort om intet.»

I Gal. 2:16 säger han: »*Då vi veta, att människan icke rättfärdiggöres av lagens gärningar, utan genom tron på Jesus Kristus, hava också vi trott på Kristus Jesus, på det att vi skulle rättfärdiggöras av tron på Kristus och icke av lagens gärningar, därför att intet kött skall av lagens gärningar varda rättfärdigat.*»

V. 20: »*Det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.*»

Kap. 3, v.7: »*Veten därför, att de som äro av tron, de äro Abrahams barn.*»

V. 9: »*Således bliva de, som äro av tron, välsignade med den troende Abraham.*»

Ty »*Abraham trodde Gud, och det vart honom räknat till rättfärdighet - - att han skulle vara en fader för alla oomskurna, som tro, för att rättfärdighet skulle tillräknas även dem*» (Rom. 4:3, 11).

Gal. 3: 26: »*Ty alla ären I Guds barn genom tron i Kristus Jesus.*»

Av alla dessa samt otaliga andra solklara och oryggliga skriftens ord se vi, att Guds eviga råd och beslut var, att vi endast genom *tron* på Kristus och hans försoningsblod skulle bliva delaktiga därav, bliva rättfärdiga, välsignade och upptagna till Guds barn. Dessa nådens skatter äro en fri skänk och gåva, såsom redan är sagt, och borde därför endast med *tron* emottagas. Men när nåden är så fri, himmelens dörr så vitt öppen, då måtte väl alla syndare med glädje anamma en sådan nåd, då måtte väl ingen syndare bliva tillbaka? Kom och se, huru därmed går! Kom och se, vad som menas med den saliggörande tro, som i de anförda bibelorden omtalas; se, huru den uppkommer och huru den förnimmes!

Ett stort, rikt, fritt och frikostigt *gästabad* eller *bröllop* (Matt. 22: 2) är tillrett – *ett gästabad med feta*

rätter, med gammalt vin (Jes. 25); ett gästabud av idel nåd och salighet, av läkedom för de kränka, av förlossning, frihet och frid för de bundna. Allt är redo och budskapet är utsänt att bjuda gästerna komma; och budskapet ropar tröstligt och med öppen mun till alla, till dem, som äro när och fjärran: Nu väl, I arma syndare! stå upp och fröjdens! I slippen att förgås; synden är nu betäckt, skulden försonad, och den eviga rättfärdigheten framhavd (Dan. 9); kommen, smaken och sen, huru ljuvlig Herren är! Alla I, som ären eländiga, alla I, som ären av synden och satan fångna och bundna, alla I förkrossade och sörjande hjärtan, hören, han är kommen, han är kommen, som just är »sänd till att båda glädje åt de arma, att förbinda förkrossade hjärtan, att predika frihet för de fångna och förlossning för de fångslade, till att trösta alla sörjande» (Jes. 61:1).

Ja, »alla I, som törstiga ären, kommen efter vatten, och I, som icke haven penningar, kommen, köpen säd och äten, kommen, köpen säd utan penningar och för intet, både vin och mjölk» (kap. 55:1). – Så ljuder bjudningen till nådebröllopet. Men huru går det då, när folket får höra en så ljuvlig bjudning – en så fri och allmän bjudning? Ser du icke en stor allmän rörelse, huru de alla lämna allt vad de förhava, huru helst det står eller ligger, och skynda och löpa till bröllopet?

– Nej, jag ser tvärt om allting ganska stilla och oförändrat, där budskapet framgår; jag ser mången, som icke får tid att höra budskapet till slut, utan skyndar bort till sin köpenskap; jag ser en annan gå till sitt jordagods; en tredje blir hemma för sin hustrus skull, för anhörigas och vänners skull. Men äntligen ser jag här och där en krympling, här och där en sjuklig tiggare, en halt, en blind, en fånge; dessa göra affär av budskapet; dessa stanna och fråga, vad det är; dessa, ser jag, draga sig till bröllophuset, ehuru det går något trögt med själva instigandet, förmodligen emedan de anse sig icke nog väl klädda — men de draga sig likväl efter hand in.

Men säg mig nu orsaken, varför den förra, den stora, hederliga hopen icke kom till bröllopet? Fingo de icke komma, voro de icke bjudna? – Nog fingo de, men de ville icke komma (Matt. 22:3). – Ville icke komma! Varför ville de icke komma? – Svar: De helbrägda söka icke läkare, utan de kränka (Matt. 9:12); de fria söka icke förlossning, utan de bundna; de rika och mätta anlita icke människovännens barmhärtighet, utan de fattiga och hungriga.

– Finnes då någon människa, som är andligen helbrägda, fri och rik, förr än hon kommit till nådens bröllop? Nej, »ingen rättfärdig finnes, icke en. Alla hava avvikit; allesammans hava blivit onyttiga; ingen finnes, som gör gott, det finnes icke en enda. Här är ingen åtskillnad – inför Gud. Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud» (Rom. 3: 10,12,22,23). Men sådant känna de icke allesammans, utan säga i sitt hjärta: Jag är rik och har överflöd och behöver intet (Uppb. 3:17). De ligga på en farlig ort, men sova och se därför ingen fara och säga, därför, när budskapet därom tilltalar dem: »Ja, ja, — men — ännu litet sova!»

Här ser du då orsaken, varför Herren måste först döda, sedan göra levande; först sänka ned i dödsriket, sedan föra upp därutur (1 Sam. 2:6); först slå och sedan hela. Han vill nämligen hava bröllopsborden fullsatta; och därför måste vi först göras kränka, fattiga, bundna, därför måste vi först krossas, förödmjukas, sönderbrytas, därför måste vår synd, nöd och död uppenbaras för oss. Detta gör Herren genom lagen, dess krav och domar, genom bättringens predikan, som är den rätta förelöparen till att bereda Herren väg. Och härav kan du nu även förstå, vad som är den rätta bättringen, när du ser, vad som är dess ändamål.

Många människor mena, att bättringen skall vara en förbättring, varigenom man skall bliva för Gud täckeligare eller åtminstone något drägligare för Gud att emottaga; men detta är en grundvillfarelse. Den rätta bättringen är tvärt om, såsom Luther säger, endast »den *uppväckta* och *stinkande synden*», som alls icke gör oss något behagligare för Gud. En annan Andens man säger: »Den rätta bättringen är endast den brustna isen, varigenom den, som förut sprang lustigt och fritt på dess glatta yta, nu ligger nere i det kalla vattnet och ropar efter hjälp.» Detta djupa, kalla vatten, denna dödsnöd, som driver människan att söka *nödhjälparen* (Jer. 14: 8), det är den rätta bättringen.

Men vad säger Herren själv? Så säger Herren: »*I sin nöd skola de uppsöka mig och säga: Kommen, låtom oss vända om till Herren; ty han har sargat oss, men han skall ock läka oss. Han slog oss, men han skall ock förbinda oss. – - Därför tuktrade jag dem med profeterna och dräpte dem med min muns ord, och min dom gick ut såsom ljuset. Ty till kärlek har jag lust, men icke till offer, och till Guds kunskap mer än till brännoffer*» (Hos. 6: 1, 5, 6).

Och Paulus: »*Sålunda har lagen blivit vår tuktomästare till Kristus, på det att vi skulle varda rättfärdiggjorda av tro*» (Gal. 3: 24). Och åter: »*Men lagen kom också in, på det att överträdelsen*

skulle överflöda; men varest synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer» (Rom. 5: 20).

Men på det ingen må tänka, att Gud för sin del behöver denna vår bättring, att bättringen skall vara till att bereda oss väg till Guds hjärta, utan tvärt om till att »bereda Herren väg» till våra hjärtan, så brukar skriften, när hon vill säga, varigenom vi varda rättfärdiga och saliga, beständigt tala om *tron*; ty nåden, livet och saligheten ligger så alldeles blott i Kristus, att om det hade varit möjligt, att någon förutan denna bättringsnöd kunnat med levande tro omfatta Kristus, så bleve han visserligen salig; ty *den som har Sonen, han har livet* (1 Joh. 5: 12). Men detta var aldrig möjligt; man har aldrig i skriften ett enda exempel eller ord, som bevisar, att någon förutan känd syndanöd på ett sant och levande sätt omfattet Kristus; därför måste bättring predikas och syndanöden uppenbaras, som bereder Herren väg.

Denna syndanöd, detta »överträdelsens överflödande», uppkommer icke genom att förakta lagen, utan tvärt om genom att allvarligen vinnlägga sig om lagen. Det tillgår på följande sätt: En människa blir av Guds Ande genom något Guds ord uppväckt ur den andliga dödssömn; hon får se, att det står illa till med själen, att hon sovit över en bottenlös avgrund, sovit under den Allsmäktiges rättfärdiga dom, att hon hel och hållen är i ett osaligt tillstånd. Här är nu icke tid att längre vila, här är nu en skyndsam räddning av nöden. Men vad skall hon nu göra? Guds ord må giva henne vilket svar som helst – hon förnimmer blott ett: *bättern eder!* Hon har tydligt förnummit, att det är genom synden, hon råkat under Guds dom; hon menar därför, att det är genom bättringen, genom syndens avläggande och lagens efterlevnad, hon skall räddas härifrån.

Hon företager sig därför nu den saken, vill bli from, skiljer sig från världsligt sällskap, läser Guds ord, beder, strider mot sina synder; och allt detta går ganska bra, så länge hon endast håller sig på ytan, med yttre synders avläggande, yttre goda gärningars övande, och icke bekymrar sig över det inre onda, vilket plägar stiga och tilltaga, i samma mån som det yttre hämmas; och kan hon nu bli tröstad och nöjd med sin förmenta förbättring och förbise det inre fördärvet (i det hon ursäktar sig därmed, att det även hos kristna finnes stor svaghet, eller något dylikt), så blev av denna väckta människa, icke en kristen, utan en farisé; antingen var hon aldrig rätt väckt, eller ock har hon åter somnat på sin gamla grund, utan att lagen blivit henne en tuktomästare till Kristus, utan att överträdelsen överflödat. Hon har avlagt en, två, tre eller flera yttre synder, dem världen övar, och börjat utöva en, två, tre eller flera vackra gärningar, dem världen icke utövar; hon läser Guds ord, älskar och förstår detsamma, är verksam för andras bästa m.m., vilket världen icke gör—hon är ju således nu något annat än världen, är ju således nu en ny människa; och då, skulle hon icke *då* tro det bästa, skulle hon icke då trösta sig, helst även Kristus är död för oss syndare? Skulle hon icke nu börja med tron, hoppet och kärleken och hålla sig för en kristen?

– Se, dessa äro de, som kastat sig in över muren in på gudlighetens väg, och hava icke gått genom dörren, genom den trånga porten. – Men skall bättringen vara sann, skall man gå genom den trånga porten, så måste det gå en helt annan väg, då måste icke själva bättringen tillfredsställa själen. Nej, då måste budordet komma ned till själva roten och källan av det onda, angripa själva grundfördärvet; och då, när Guds heliga lag börjar mästra och fördöma de innersta böjelserna, börjar kräva en fullkomlig helighet, en beständig kärlek till Gud och det goda, ett beständigt och allvarligt hat till alla synder, en beständig och noggrann vaksamhet och strid emot allt ont; och människan nu börjar giva akt på sina djupaste oarter, sina hemligaste syndastyggheter; giva akt på sin egenkärlek och egenvilja, sitt högmod, sitt avguderi, sin kallsinnighet emot Gud, sin tröghet till bönen, sin böjelse till vällust, högfärd och girighet m.m., och hon nu börjar strida emot allt detta; då sannas apostelns ord: »När budordet kom, levde synden upp.

– Ty synden tog anledning och förförde mig genom budordet och dödade mig genom det - på, det att synden skulle bli övermåttan syndig genom budordet» (Rom. 7: 9, 11, 13). Den arma människan tycker nämligen att hon blir värre, än hon någonsin varit; synder, vartill hon knappt trodde sig hava ringaste frö, bli nu så våldsamma och ihärdiga, att hon helt förskräckes; aldrig har hon varit så gruvligt syndig och olycklig, som nu, tycker hon; ehuru rätta förhållandet är, att allt detta förskräckliga. onda förut legat stilla och sovande på hjärtats djup, men nu genom lagen blivit uppväckt till liv och verksamhet. Detta heter då med rätta, att överträdelsen överflödar; att synden blir övermåttan syndig genom budordet.

Se, på detta sätt blir då människan helt olycklig och fördömd, vad helst hon företager. Vill hon göra

det bästa hon vet och allvarligt vinnlägga sig om lagens efterlevnad, då blir hon förskräckligt syndig och fördömd; vill hon åter förgäta detta, förakta lagen och sova i synden, då är hon ju självskrivnen till fördömsen. Vad skall hon då göra, att hon må varda frälst? Ja, vad skall hon göra? Hon måste ju rent av förtvivla på allt görande.

Av allt hennes görande blev följden endast en förskräcklig syndfullhet, en bedrövlig rådlöshet, en ömklig vanmakt, ett sjukt, suckande hjärta, ett fördömt och förtvivlat tillstånd, vilket hon omöjligt kan hjälpa, utan hon måste väl hellre tusende gånger fara till helvetet, än hon kan hjälpa sig ur denna syndanöd. Hon ser synden, men kan icke *emotstå* den; hon *vet av* synden, men kan icke ens rätt *känna och ångra* den; hon *lider* av synden, men hon *älskar* den förskräckligt – hon hatar den, men såsom trälen hatar oket, icke med barnets villiga ande, som kommer endast med tron.

– Här hava vi då äntligen den kranke, den sjuka krymplingen, som gärna anammar läkaren; här den bundna fången, som gärna emottager förlossning; här den fattiga, som gärna emottager bjudning till bröllopet; här den förtappade och fördömda syndaren, som gärna hör budskap om frid och nåd. Här blir det ett ljuvligt och glatt budskap, när det kungöres om återlösningen i Kristus Jesus; här smakar det att få höra om den rättfärdighet, som utan lagens tillhjälp blivit uppenbarad; att höra om honom, som gör den ogudaktige rättfärdig; här smakar det att höra den rösten: »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder»; samt det ordet: »Av nåden ären I frälsta genom tron, och det icke av eder, Guds gåva är det», m.fl.

När nu detta ljuvliga budskap kommer till sådana olyckliga fattiga, sjuka, och bundna själar, d. ä. när dessa över sina synder, ja, sin företagna bättring misströstande själar börja förnimma, vad evangelium egentligen innehåller och tillsäger dem, nämligen att allt, vad de så ängsligt och fruktlöst sökt hos sig själva, sökt vinna genom bättring, ånger, böner, strider, är redan av en annan man åt dem förvärvat och vunnet, och utan någon deras förskyllan eller värdighet dem skänkt och tillbudet, ja, i ett evigt testamente dem tillförsäkrat – när de börja förnimma det budskapet, att just det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse; att en evig rättfärdighet, utan deras, ja, utan lagens tillhjälp, är åt dem färdig och förvärvat och har länge väntat på dem, endast de ville komma och emottaga den – se, när de börja förnimma något sådant, då, blir det icke utan frukt; då utövar det ett ovillkorligt, innerligt dragande på deras hjärtan; då upptänder det hos dem den sanna, levande och saliggörande tron. Här blir ett undrande och ett frågande; här glädje och hopp; här förökad sorg och ånger; här visshet och fröjd – allt av samma livtändande evangelium, allt av samma uppgående tro.

Den ene börjar undra och fråga: skall det så förstås? Kan ock jag få komma? Och ett sträckande efter Kristus, en hunger och törst efter hans rättfärdighet uppfyller hjärtat. En annan blir liksom ännu mer bedrövad än förr – det under lagen upptorkade och tillhårdnade hjärtat börjar smälta upp vid Guds stora kärlek, så att det blir en ny sorg, men förenad med hopp och innerlig längtan att nu bliva delaktig av denna kärlek och nåd. En tredje blir liksom på en gång ryckt från djupaste nöd upp till högsta fröjd och visshet.

Häruti äro den helige Andes vägar olika med olika själar och under olika omständigheter. Men hos alla, som i sin nöd förnummit så mycket av evangelium, att deras arma, nedtyngda hjärtan, deras nedåt på sig själva och på den egna rättfärdigheten vända ögon nu dragits åt ett annat mål, nu blivit vända uppåt på den korsfäste, nu blivit vända ifrån deras egen rättfärdighet till *hans* rättfärdighet, ifrån *deras* lydnad till *hans* lydnad, ifrån *deras* ånger till *hans* ångest, ifrån deras *egna* böner till *hans* böner m.m., så att allt deras hopp om frälsning, all deras längtan och trängtan nu är ställd på *honom* – se, hos alla dessa är redan en saliggörande tro upptänd, nämligen den tro, som Kristus så ofta beprisade hos dem, vilka kommo i honom för att hos honom söka nåd och hjälp; t. ex. den sjuka kvinnan i Matt. 9, vilken trängde sig intill Jesus och tog på hans klädefäll, för att få bot för sin sjukdom, och blev helbrädd i samma stunden; och Jesus sade: »Var vid gott mod, min dotter, din tro har hulpt dig» (v. 22); och likaså synderska"), som i Simons hus badade Jesu fötter med sina tårar och fick den tillsägelsen: »Synderna äro dig förlätta – din tro har frälst dig; gå i frid» (Luk. 7: 37-50).

Om vilka exempel Luther säger: »De hade hört det goda ryktet (evangelium), att Jesus vore en man, som hjälpte och tröstade alla, och detta rykte hade de trott, och därför kommo de till honom, drivna av nöden. Hade de icke trott, så hade de icke kommit» o. s. v.; men, märk! denna deras tro hade endast yttrat sig uti ett sökande, kommande och åkallande av Herrens namn; och Jesus sade likväl, att den var en verklig tro, en frälsande tro, sade just om denna: »din tro har frälst dig». Därför, när aposteln i

Rom. 10:e kap. talar om tron och anför profeten Joels ord: »Var och en, som åkallar Herrens namn, skall varda frälst»; så tillägger han genast: »Men huru skola de åkalla den, på vilken de icke tro?» (v. 14), därmed tydligt visande, att varest detta åkallande finnes, där måste det nödvändigt finnas tro. Samma trons art ligger även i den hunger och törst, varom Jesus säger: »Saliga äro de, som hungra och törsta efter rättfärdigheten»; och i det kommande till honom, varom han säger: »Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut»; samt i det anammande av honom, varom Johannes säger: »Åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn.»

Sådan kommande, hungrande och törstande, kämpande och sökande tro yttrade sig även hos den besatte drängens fader, då han gråtande ropade: »Herre, jag tror, hjälp min otro»; hos bruden i Höga Visan, då hon under natten gick omkring i staden och sökte sin själs vän och sporde väktarna: »Haven I sett honom, som min själ älskar?» (kap. 3: 3); och hos patriarken Jakob, då han utropade: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.»

Se, på denna sökande, åkallande, hungrande och törstande tro, vilken är den egentligen saliggörande tron, enär den nu är ställd på Jesus och, förtvivlande på alla egna försök, söker blott i honom sin frälsning – på denna tro följer, förr eller senare, även en annan grad av tro, ett finnande, en förvissning, ett svar, så att bruden nu säger: Jag har funnit honom, som min själ älskar – han är min, och jag är hans; så att täckelset faller från ögonen, mina sinnen nu öppnas, och jag på en gång nu ser, vad jag icke förr kunde se, huru allt, som jag ännu gick och väntade på, var fullkommat i Kristus; huru alla mina synder och orenheter, all min kallsinnighet och tröghet och hårdhet voro i honom dyrt nog försonade, betalta, avplanade, ja, i havets djup nedsänkta, och att jag endast för otrons skull gått så olycksalig; ja, så att jag nu säger: »En har dött för alla, och därför hava alla dött» (2 Kor. 5); jag är död och uppstånden i Kristus; »En har för alla dött allen', och alla hava dött i en»; och »jag är en av alla dem, som dogo vid Jerusalem.» Kristus dog sannerligen icke för dig själv, utan för oss; är icke det sant, så är ingenting sant, är icke det klart i skriften, så är ingenting klart och visst, är icke det nog till min försoning och salighet, så är ingenting nog, så är det evinnerligen förbi med allt; jag kan icke röra ett finger till min frälsning; »jag är en usel syndaträl, men här månd' frihet vanka! ty Gud beslöt min arma själ i fridens råd och tanka; har jag i arv min faders fel, så fick jag åter här min del, som botar alla kranka.»

Se, detta är trons fulla visshet. Därmed följer alltid frid, en salig frid, en Guds frid, nämligen frid i samvetet ifrån de gnagande synderna – ty de äro nu alla borttagna, förlättna – samt en förtrolig vänskap med Gud; om vilken frid aposteln säger: »Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med. Gud genom vår Herre Jesus Kristus» (Rom. 5:1). Därvid följer ock ofta strax en alldeles ny, en övernaturlig glädje och fröjd, ett kännbart gensvar från Guds kärlek, varigenom själen får smaka och se, huru ljuvlig Herren är.

Men icke utgör denna kännbara fröjd trons väsende, icke heller följer den alltid strax på tron, icke heller har skriften vid denna fröjd fästat saligheten, utan endast vid tron på Kristus. Detta bör noga märkas, på det vi må rätt uppskatta densamma. Till den nämnda friden och vänskapen med Gud hör ett nytt saligt barnaförtroende till honom, en barnslig, lovsägande eller bedjande ande, som aposteln kallar »utkorade barns ande, vilken ropar: Abba, käre Fader» (Rom. 8:15). »Anden själv vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn» (v.16).

Därom vittnar även den nya skapelsen eller hela det nya väsende, som uppkommit genom tron, det nya sinnet, den nya andliga smak, håg och lust till Guds lag, till det heliga och himmelska, den nya leda och avsky för det världsliga, köttsliga, syndiga, det nya förstånd, den nya andliga syn och hörsel, det nya tungomål eller bekännelse, den kärlek till bröderna, ja, den nya kärlek och omsorg för alla människor – korteligen, allt detta nya, som uppkommit genom tron, vittnar, att en ny födelse är skedd, att jag nu är i Kristus, såsom Paulus åter säger: »Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt» (2 Kor. 5:17). Detta om den anammade nådens frukter och vittnesbörd.

När däremot är fråga om själva anammandet av nåden, eller huru och varigenom vi komma i åtnjutande därav, så svaras i ordet, såsom vi sett: endast genom *tron*, endast genom att *emottaga* gåvan; ty grunden får aldrig förgätas, nämligen att Gud har utvalt oss i Kristus före världens grundläggning; att allt är fullkommat i Kristi död; att allt är redo; att »vi äro av nåden frälsta genom tron, Guds gåva är det»; och »därför måste det vara av tron, för att det skall vara av nåd, på det att

löftet må stå fast».

– Härav följer nu den stora evangeliska sanningen, att var och en, som vill hava del i Kristus, som endast kommer till honom, endast anammar honom, genast får all den salighet, som är oss i Kristus given, och behöver icke ett ögonblick sakna den; såsom bibeln uttryckligen säger på sin sista sida: »Den som törstar, han komme; och den som vill, han tage livets vatten för intet» (Uppb. 22:17).

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).